

Forfatter: Paludan-Müller, Fr.

Titel: Udrag fra LUFTSKIPPEREN OG ATHEISTEN ET DIGT (1852)

Citation: Paludan-Müller, Fr.: "Paludan-Müllers poetiske Skrifter i Udvalg, III. Bind", i Paludan-Müller, Fr.: *Paludan-Müllers poetiske Skrifter i Udvalg, III. Bind*, udg. af CARL S. PETERSEN , 1909, s. 31. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-paludanm03-shoot-idm140319432229984/facsimile.pdf> (tilgået 28. april 2024)

Anvendt udgave: Paludan-Müllers poetiske Skrifter i Udvalg, III. Bind

Der laa et Par Minuter stille han,
Mens stærkt i Krampekulde Kroppen bæved,
Med vilde Blik, der rundt i Luften svæved,
Som speided Øiet efter Trøstens Land,
Til atter i sin Nøgenhed han hæved
Sig langsomt op som før paa Baadens Rand,
Hvor sturn han sad, med Ho'det fuldt af Fluor,
Imens den Anden nød de stegte Duer.

Under sit Maaltid Montechriste snakked:
Hør, lad os være gode Venner, Dul
(At Du jeg siger, derfor kan Du takke
De mange Skjeldsord og din Ilre Hu.)
Lad ei saa stygt os paa hinanden hakke,
Nei, lad i Høflighed os omgaaes nu.
Hvad kan jeg for, at Deres Tøi De misted?
Det var ei mig, som Dem til Reisen fristed.

Men ved Dem her at see, hvor kan jeg fatte
Og godt forstaae den vise Solon's Ord,
Da Krøsus, for sig selv at gjøre stor,
Ham al sin Herlighed for Øie satte:
At lykkelig man Ingen burde skatte,
Før han var kommen vel i sorten Jord;
Da uvis er jo Menneskenes Vandrang,
Og Livet fuldt af Skiften og Forandring.

Det var en Viismand, denne Solon — men,
Bliv ikke vred, den Viisdom synes halte,
Der nylig kom fra Deres Mund, min Ven!
Om Mennesket De store Ting fortalte,
Hans Mod, hans Kraft, hans Almagt De paakaldte,
Og om hans Skjønbed kasted Ord De hen,
Som da jeg modtog som en Aabenbaring,
Men nu mig synes stride mod Erfaring.

Thi holder sammen jeg i mine Tanker
Den Priis for Skjønbed Mennesket da fik,
Med Det, som her sig viser for mit Blik:
Det flade Bryst — de smalle Skulder-Planker —
De spidse Knæ — de tynde, skjæve Skanker —
Saa trods en yderst nøisom Æsthetik,
Kan al den Skjønbed, Skroget slutter inde,
Saa overordenlig dog ei jeg finde.